

erkendelsen af, at det kræver nogle hænder, det kræver nogle ressourcer at få det til at virke.

Det skal ikke afholde os fra også at forstå, at den offentlige sektor nu har fået lov til at indhente et efterslæb, hvor den var blevet trukket ned, og hvor servicen på en række punkter var utilfredsstillende og dækningsgraden endnu mere utilfredsstillende i leveringen af nogle af ydelserne, og at det ikke kan fortsætte i samme tempo i de kommende år af den enkle grund, at vi ikke har det uddannede personale, og at vi ikke fra det offentliges side i en periode med små ungdomsårgange kan beslaglægge en så stor del af nettotilgangen til arbejdsmarkedet, som et uændret forløb ville stille krav om.

Derfor indgår det i kommuneaftalerne, at vi prøver at afdæmpe det forløb, men for at vi kan forene den afdæmpning med indfrielsen af befolkningens berettigede forventninger om ordentlig service, stilles der disse meget store krav om nytænkning med hensyn til, hvordan man løser opgaven. Det mener jeg så også vi herinde nærmest er kontraktligt forpligtet til at hjælpe med til at bringe på vej.

Jeg skal ikke opholde mig meget længe ved hr. Thor Pedersens regnestykker. Jeg har svært ved ikke at tro, at med den udmærkede indsigt, hr. Thor Pedersen i virkeligheden er i besiddelse af, så tror han heller ikke selv på dem. Men så vidt jeg kunne høre i farten, var hans meget store luftnummer med, hvor meget man kunne få ud af at fastfryse de offentlige udgifter totalt, det samme som at sige, at i den næste årrække skal der ikke være nogen form for pris- og lønsatsregulering, hverken af de offentlige lønninger eller af overførselsindkomsterne, og så skal vi i øvrigt ikke tilbyde en eneste serviceforbedring til noget som helst. Det er klart, at på den måde kan man udrette meget, også megen skade, men det siger noget om fantasien, når man skal belyse, hvad det egentlig er, der kunne være af ændret politik.

Pinsepakken har selvfølgelig været berørt. Hr. Thor Pedersen var inde på, at der var for få rejser i rejesalaten. Jeg vil spørge hr. Thor Pedersen: Er der måske hund i hundemad?

Spøg til side. Pinsepakken er ikke udtryk for løftebrud. Pinsepakken er udtryk for, at regeringen på to væsentlige punkter har holdt udtrykkeligt, hvad vi har lovet den danske befolkning, også i god tid før der var folketingsvalg i marts.

Vi har sagt, at vi ønsker at fortsætte det, der lå i skattereformen fra 1993 med bredere skat-

tegrundlag, lavere trækprocent, mindre fradragsværdi, større vækst for de grønne afgifter og lavere indkomstskatter. Det har vi indfriet med pinsepakken. Det har man kunnet læse sig til, det har man kunnet slå op i, det har man vidst var regeringens hensigt, hvis den fik lov at fortsætte.

Det eneste, man ikke har kunnet vide – det kunne vi heller ikke selv – var, hvad doseringen skulle være for at holde dansk økonomi i et tempo, hvor arbejdsmarkedet kunne følge med og betalingsbalancen kunne komme i et sikkert overskud igen. Det er klart, der kom nogle påvirkninger til os udefra, bl.a. rentefald, der gjorde, at det skulle være et noget stærkere indgreb, end vi havde forestillet os bare få måneder forud.

Men det, at det så blev sådan, er i virkeligheden en indfrielse af et andet løfte, som økonomiministeren og jeg på regeringens vegne har givet gang på gang på gang, når vi er blevet spurgt, nemlig at vi var indstillet på at gribe ind med den styrke, der var nødvendig for at holde dansk økonomi på sit spor.

Der er ingen tvivl om, at den opgave, vi i fællesskab skal løse med finansloven, er langt mere overkommelig, fordi regeringen på disse punkter har levet op til de løfter, vi har givet den danske befolkning på godt og ondt. Det er klart, at det aldrig er populært at lave stramninger, heller ikke selv om stramningens indhold er, at alle gode danskere, der følger en normal lønudvikling, får en pæn reallønsfremgang de næste fire år.

Så har der været den sædvanlige diskussion om betalingsbalancen, som jeg jo har kommenteret, i og med at vi efter min opfattelse har gjort det nødvendige med pinsepakken.

Jeg kan ikke lade være med at sige: Det er næsten for patetisk at høre Venstre og De Konservative rose sig af det store betalingsbalanceoverskud tilbage i 1992-93. Det er ikke nogen kunst at have et stort overskud på betalingsbalancen, hvis man kan få folk til at lade være med at investere og lade være med at bruge penge og sørge for, at der er tilstrækkelig mange, der ikke er i arbejde. Så kommer der et stort overskud på betalingsbalancen, men det er så også det eneste, der er rigtig positivt i et samfund, der har det på den måde.

Kunsten er at fastholde et solidt overskud på betalingsbalancen, samtidig med at mange flere mennesker kommer i arbejde, samtidig med at man holder styr på omkostningsudviklingen og